

M.J. Arlidge

Ghici cine moare primul

Traducere din engleză și note de
Lucian Niculescu

Sam doarme. Acum aş putea să-l omor. E întors cu spatele la mine — ar fi foarte simplu. Oare s-ar trezi dacă aş face vreo mişcare? Ar încerca să mă oprească? Ori s-ar *bucura*, pur şi simplu, că se-ncheie coşmarul?

Nu mă pot gândi aşa. Trebuie să încerc să-mi amintesc ce-i adevărat şi ce-i bine. Însă atunci când eşti captiv, zilele par că nu se mai termină, iar speranţa moare cea dintâi.

Îmi scotocesc creierii în căutarea unor amintiri ferice, să țin gândurile negre la distanţă, dar mi-e din ce în ce mai greu să le-adun.

Suntem aici de numai zece zile (sau să fie oare unsprezece?), însă viaţa normală pare deja o amintire îndepărtată.

Făceam autostopul, după un concert la Londra, atunci când s-a întâmplat. Ploua cu găleata şi trecuseră mai multe maşini pe lângă noi fără să oprească. Uzi până la piele, eram gata să renunţăm, când a frânat în cele din urmă o dubă. Înăuntru era cald şi uscat. Ni s-a oferit cafea dintr-un termos. Aroma ei a fost de-ajuns ca să ne

înveselim. Gustul era și mai grozav. Nu ne-am dat seama că aceea va fi ultima noastră gură de libertate.

Când mi-am revenit în simțiri, îmi plesnea capul. Aveam gura năclăită de sânge. Nu mai eram în duba călduroasă, ci într-un loc întunecos și rece. Oare visam? Un zgomot din spatele meu m-a făcut să tresar. Dar nu era decât Sam, care se chinuia să se ridice.

Am fost jefuiți. Jefuiți și abandonați. Am înaintat de-a bușilea, zgâriind pereții care ne înconjurau. Niște plăci tari și reci. M-am ciocnit de Sam și l-am ținut strâns pentru o clipă, inspirând mirosul lui care-mi place atât de mult. Apoi a trecut momentul și ne-am dat seama în ce situație îngrozitoare suntem. Ne aflam într-o piscină scoasă din uz. Părăsită, neprietenoasă, fără trambuline, fără indicatoare și chiar și fără trepte. Luaseră tot ce putea fi valorificat. Lăsând în urmă un bazin adânc și neted din care era cu neputință să ieși.

Ticăloasa aia nemernică ne auzea oare țipetele? Probabil. Fiindcă, atunci când în cele din urmă ne-am oprit, s-a întâmplat. Am auzit sunând un telefon mobil și, pentru o clipă scurtă și victorioasă, am crezut că era cineva pornit să ne salveze. Dar am văzut apoi ecranul telefonului licărind pe pardoseala piscinei. Sam n-a făcut nicio mișcare, așa că m-am repezit eu. De ce trebuia să fiu eu? De ce trebuie *mereu* să fiu eu?

— Bună, Amy.

Vocea de la capătul celălalt era distorsionată, neomească. Aș fi vrut să cer îndurare, să le explic că făcuseră o greșală enormă, însă faptul că-mi cunoșteau numele părea să-mi taie tot elanul. N-am spus nimic, iar vocea a continuat, neabătută și imperturbabilă:

— Vrei să trăiești?

— Cine ești? Ce-ai făcut cu no...

— Vrei să trăiești?

Preț de un minut, n-am putut să răspund. Aveam limba încleștată. Și apoi:

— Da.

— Pe jos, lângă telefon, o să vezi un pistol. Are un singur glonț. Pentru Sam sau pentru tine. Acesta este prețul libertății tale. Trebuie să ucizi ca să trăiești. Vrei să trăiești, Amy?

Nu pot vorbi. Îmi vine să vărs.

— Ei, ce zici, vrei?

Și pe urmă telefonul moare. Iar atunci Sam întreabă:

— Ce-a spus?

Sam doarme lângă mine. Aș putea s-o fac chiar acum.

Femeia a țipat de durere. Apoi a tăcut. Pe spate i se formau dungi vineții. Jake a ridicat cravașa din nou și-a plesnit-o cu sete. Femeia s-a încovoiat, a scos un țipăt și a spus:

— Mai vreau!

Rareori zicea altceva. Nu era vorbăreață. Spre deosebire de alți clienți de-ai lui. Administratorii, contabilii și funcționarii blocați în relații lipsite de sex doreau cu *disperare* să vorbească — și să-i intre pe sub piele celui care-i bătea contra cost. Ea era diferită — ca o carte închisă. Niciodată nu pomenise vreo vorbă despre cum dăduse de el. Sau de ce venea. I-a prezentat instrucțiunile — nevoile ei — clar, scurt și la obiect, după care l-a rugat să treacă la treabă.

El începea de fiecare dată prin a-i fixa încheieturile mâinilor. Două curelușe de piele ghintuite trase strâns, care-i priponeau brațele de zid. Niște cătușe de fier în jurul gleznelor îi prindeau picioarele pe podea. Hainele și le împătureaua cu grijă pe scaunul pus la îndemână și stătea acolo, înlănțuită, doar în lenjerie, așteptându-și pedeapsa.

Nu exista niciun joc de roluri. Niciun „Te rog, nu mă bate, taticule” sau „Sunt o fetiță foarte rea”. Voia

doar ca el s-o lovească. Pe undeva era o ușurare. Orice muncă se transformă în rutină după o vreme și câteodată era plăcut să nu fii nevoit să satisfaci fanteziile unor jalnici candidați la statutul de victimă. În același timp, era frustrant refuzul ei de a stabili o relație adecvată cu el. Încrederea este cel mai important element al oricărei ședințe sado-maso. Supușii au nevoie să știe că se află pe mâini sigure, că dominatorul le cunoaște personalitatea și necesitățile și le poate oferi o experiență aducătoare de satisfacții, în condiții convenabile pentru ambele părți. Dacă asta nu există, atunci totul tinde să devină ultraj sau chiar abuz — iar pe Jake așa ceva chiar *nu-l* interesa.

Drept care a luat-o treptat — azi o întrebare, mâine o remarcă. Și, cu timpul, ghicise ce era important: că ea nu era din Southampton la origine, că nu avea familie, că se apropia de patruzeci de ani și n-o deranja. Învățase, de asemenea, din ședințele lor, că durerea era ceea ce conta pentru ea. Sexul nu juca niciun rol. Nu voia să fie stârnită sau ațâțată. O interesa pedeapsa. Bătăile nu mergeau niciodată prea departe, însă erau zdravene și constante. Corpul o ajuta să le îndure — era înaltă, voinică și serios antrenată — iar urmele cicatricelor mai vechi dovedeau că nu era novice în branșa sado-maso.

Și totuși, în pofida tuturor tentativelor și întrebărilor lui atent formulate, Jake nu aflase decât un singur lucru sigur despre ea. Odată, când se îmbrăca, îi alunecase pe jos legitimația cu poză din buzunarul sacoului. Ea a înșfăcat-o cât ai zice pește, închipuindu-și că el n-apucase s-o vadă, însă el o văzuse. Avea impresia că se pricepe cât de cât la oameni, dar asta îl luase prin surprindere. Dacă nu i-ar fi văzut legitimația, n-ar fi ghicit niciodată că e polițistă.

Amy se ghemuiește la câțiva metri de mine. Toată jena s-a topit între timp și ea urinează pe jos fără nicio rușine. Mă uit la șuvița subțire de pipi cum lovește plăcile de gresie, iar stropii mititei ricoșează și se depun pe chiloții ei murdari. În urmă cu câteva săptămâni mi-aș fi întors privirea, dar acum n-o mai fac.

Urina ei serpuiește încetișor pe pantă și se adaugă la băltoaca stătută, plină cu dejecții, care s-a format la capătul cel mai adânc al bazinului. Nu-mi pot dezlipi ochii de la ea, dar în cele din urmă dispar și ultimele picături și distracția ia sfârșit. Amy se retrage în colțul ei. Fără vreo scuză, fără să mă bage în seamă. Am devenit animale — nu ne mai sinchisim de sine și de celălalt.

N-a fost așa dintotdeauna. La început eram furioși, neîmblânziți. Eram hotărâți să nu murim aici, să supraviețuim împreună. Amy se cocoța pe umerii mei, zgâriind plăcile de faianță până-i dădea sângele, căznindu-se să atingă marginea piscinei. Iar când asta n-a mers, a încercat să sară în sus de pe umerii mei. Numai că piscina are vreo patru metri cincizeci adâncime, poate mai mult, și pare imposibil să ieșim vreodată de aici.

A urmat apoi telefonul, dar era blocat cu un cod și, după ce am încercat câteva combinații, i s-a consumat bateria. Am zbierat și am urlat până ne-a luat gâtul foc. Ne-a răspuns doar ecoul, râzându-și de noi. Uneori avem senzația că suntem pe altă planetă, cu nicio altă ființă umană pe o rază de cine știe câți kilometri în jur. Se apropie Crăciunul, probabil că lumea ne caută, dar îți vine greu să crezi așa ceva aici, înconjurat de această liniște sinistră și impenetrabilă.

Evadarea este exclusă, prin urmare, supraviețuim pur și simplu. Ne-am ros unghiile până ne-au sângerat degetele, apoi ne-am supt cu lăcomie sângele. Am lins condensul de pe faianță în zori, dar continua să ne doară stomacul. Am luat în calcul să ne mâncăm hainele... dar ne-am răzgândit. Noaptea se face foarte frig și doar hainele subțiri și căldura pe care ne-o transmitem unul celuilalt ne împiedică să murim de hipotermie.

Mi se pare mie sau îmbrățișările noastre nu ne mai încălzesc? Și nu ne mai apără? De când s-a întâmplat, ne-am agățat zi și noapte unul de altul, dorind să supraviețuim amândoi, disperați să nu rămânem singuri în locul acesta cumplit. Am jucat tot felul de jocuri ca să treacă timpul, imaginându-ne ce vom face după ce va sosi cavaleria — ce-o să mâncăm, ce-o să le spunem rudelor, ce-o să primim de Crăciun. Însă aceste jocuri s-au terminat treptat, pe măsură ce am înțeles că am fost aduși aici cu un scop și că nu va exista un sfârșit fericit.

— Amy?

Tăcere.

— Amy, te rog, spune ceva.

Nu se uită la mine. Nu vorbește cu mine. Am pierdut-o oare de-a binelea? Încerc să-mi dau seama la ce se gândește, dar nu reușesc.

Poate că nu mai e nimic de spus. Am încercat tot ce se putea, am explorat fiecare centimetru pătrat al închisorii noastre, căutând vreo modalitate de evadare. Pistolul este singurul obiect de care nu ne-am atins. Stă mut acolo și ne cheamă.

Ridic capul și o văd pe Amy cum se uită la el. Ea îmi surprinde privirea și lasă ochii în jos. Ar fi în stare să-l ia? Acum două săptămâni aș fi zis că e cu neputință. Dar acum? Încrederea e un lucru fragil — greu de câștigat și ușor de pierdut. Nu mai sunt sigur de nimic.

Tot ceea ce știu este că unul dintre noi va muri.

Ieșind în aerul răcoros al serii, Helen Grace se simțea relaxată și fericită. Încetinind pasul, a savurat acest moment de liniște, aruncând o privire amuzată gloatei de oameni ieșiți la cumpărături, care umpleau străzile.

Se îndrepta spre târgul de Crăciun din Southampton. Organizat pe latura de sud a centrului comercial WestQuay, târgul era un eveniment anual — un prilej de a cumpăra cadouri originale, confecționate manual, pe care nu le-ai fi găsit pe nicio listă de pe Amazon. Helen ura Crăciunul, dar cumpăra an de an, fără excepție, ceva pentru Anna și Marie. Era singurul ei răsfăț de sărbători și profita de fiecare dată la maximum. A ales niște bijuterii, lumânări parfumate și alte nimicuri, dar nu s-a zgârcit nici la mâncare, luând de-a valma curmale, ciocolate, o budincă de Crăciun indecent de scumpă și un pachetel frumos de bezele de mentă — Marie se dădea în vânt după ele.

Și-a recuperat motocicleta Kawasaki din parcare de la WestQuay și a accelerat puternic prin traficul din centrul orașului, înspre sud-est, către Weston. Gonea cu viteză, îndepărtându-se de freamăt și abundență, spre

lipsuri și deznădejde, atrasă implacabil de cele cinci blocuri-turn monolit care dominau orizontul. De atâția ani îi întâmpinau pe cei ce veneau spre Southampton pe mare și-și îndepliniseră cu onoare datoria în trecut, impozante, futuriste și vesele. Dar acum se schimbaseră total.

Melbourne Tower arăta de departe cel mai dărăpănat. Cu patru ani în urmă, o fabrică de droguri clandestină sărise-n aer la etajul șase. Pagubele fuseseră majore și clădirii îi fusese smulsă inima din piept. Consiliul local promisese s-o refacă, dar recesiunea le stricase planul. Încă era programată pentru restaurare, tehnic vorbind, dar acum nimeni nu mai credea că se va întâmpla asta. Și astfel clădirea rămânea în starea aceasta, rănită și ne-iubită, abandonată de marea majoritate a familiilor care locuiseră acolo. În prezent o luaseră în stăpânire drogații și cei care nu mai aveau unde se duce. Un loc părăsit și urât.

Helen și-a lăsat motocicleta suficient de departe de turnuri și și-a continuat drumul pe jos. În general, femeile nu circulau singure noaptea prin cartier, dar pe Helen n-o preocupase niciodată propria ei siguranță. Aici era cunoscută, iar oamenii, de obicei, n-o deranjau cu nimic, ceea ce ei îi convenea de minune. Era o seară foarte liniștită, exceptând niște câini care dădeau târcoale unei mașini incendiate, iar Helen s-a strecurat printre ace de seringă și prezervative și a intrat în Melbourne Tower.

S-a oprit la etajul patru, în fața apartamentului 408. Odată fusese o locuință socială frumoasă și confortabilă, dar acum arăta ca Fort Knox. Ușa principală era plină de yale, dar și mai frapant era grilajul metalic — ferecat bine cu lacăte — care întârea intrarea. Inscripțiile

abjecte — *paralitic, retardat, mongoloid* — care mânjeau peretele ofereau un indiciu despre motivul pentru care apartamentul era atât de baricadat.

Aici locuiau Marie și Anna Storey. Anna avea un handicap sever, nu putea să vorbească, să se hrănească singură ori să meargă la toaletă. Ajunsă acum la paisprezece ani, Anna nu putea face nimic singură, mama ei făcea totul pentru ea, iar aceasta își dădea toată silința. Trăind din ajutoare și din pomeni, cumpărând alimente de la Lidl, economisind la încălzire. Le-ar fi mers bine așa — aceasta era soarta și Marie n-avea resentimente — dacă n-ar fi fost derbedei cartierului. Faptul că n-aveau nicio ocupație și proveneau din familii destrămate nu putea constitui o scuză. Puștii ăștia erau pur și simplu niște golani scârboși, care se distrau insultând, intimidând și atacând o femeie și un copil vulnerabili.

Helen cunoștea aceste lucruri fiindcă se ocupase de ei în mod special. Unul dintre derbedei — un înrăit cu mura năpădită de acnee, care abandonase școala, pe nume Steven Green — încercase să le dea foc apartamentului. Pompierii sosiseră la timp și focul afectase doar holul și camera din față, însă efectul asupra Mariei și Annei fusese devastator. Erau absolut îngrozite atunci când Helen le-a luat declarațiile. Fapta se încadra la tentativă de omor și cineva trebuia să plătească. Ea și-a dat toată osteneala, dar cazul n-a ajuns la tribunal din lipsă de martori. Helen a îndemnat-o insistent să se mute, dar Marie era încăpățânată. Apartamentul reprezenta căsuța lor și fusese special amenajat pentru a face față restricțiilor de mișcare ale Annei — de ce să fie silite să plece? Marie și-a vândut toate lucrurile de valoare rămase și a fortificat apartamentul. După patru ani, a sărit în aer fabrica de

droguri. Înainte le mergea bine, iar apartamentul 408 fusese în principiu un cămin fericit. Acum se transformase într-o adevărată închisoare.

Asistenții sociali aveau datoria să treacă pe acolo, să le supravegheze, dar se fereau de acest loc ca de ciumă și vizitele erau în cel mai bun caz foarte scurte. Dar Helen, pe care mai nimic n-o reținea noaptea acasă, venea când și când pe la ele. Așa se face că se nimerise acolo atunci când Steven Green și ai lui s-au întors ca să-și termine treaba. Era drogat, ca de obicei, și ținea strâns o sticlă cu benzină pe care încerca s-o aprindă cu un fitil artizanal. N-a mai apucat. Bastonul lui Helen l-a izbit peste cot, apoi peste gât, doborându-l la pământ. Ceilalți au fost luați prin surprindere de apariția bruscă a unei gaborițe, au aruncat bombele cât colo și au dat s-o tulească. Unii au reușit, alții nu. Helen fusese bine antrenată să oprească suspecți în plină alergare. Le-a zădărnicit atacul și, la scurtă vreme după aceea, a avut deosebita satisfacție să-i vadă pe Steven Green și pe trei dintre prietenii săi cei mai buni primind ani grei de închisoare. Câteodată, slujba chiar îi oferea satisfacții.

Pe Helen a străbătut-o un frison. Coridoarele sordide, viețile distruse, inscripțiile de pe pereți și jegul îi aminteau prea mult de propria ei copilărie ca să nu-i provoace o reacție. Trezeau amintiri pe care se luptase din greu să le reprime și cu care se răfuia acum din nou. Venise aici pentru Marie și pentru Anna — și nimic n-avea voie să-i afecteze dispoziția astăzi.

A ciocănit de trei ori la ușă — codul lor special — și, după multe yale și lacăte, ușa s-a deschis.

— Prânzul pe roți? a glumit Helen.

— Hai, du-te-ncolo, a urmat răspunsul previzibil.

Helen i-a zâmbit lui Marie, care-i deschidea grilajul exterior. Gândurile ei negre deja dispăreau — „căldurosul” bun venit al Mariei avea acest efect asupra ei de fiecare dată. Odată intrată, Helen a împărțit cadourile, le-a primit pe-ale sale și s-a simțit complet împăcată. Pentru scurt timp, apartamentul 408 a fost sanctuarul ei, departe de lumea întunecată și violentă.